

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1.10.2021 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. na podstawie art. 31 art. 19 i art. 21 ustawy z dnia 10.12.1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U 2020 poz 586 tj ze zm) stwierdził, że E. K. nie posiada uprawnień do wojskowej renty inwalidzkiej.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż w odpowiedzi na wniosek z 22.02.2021 r. E. K. w dniu 26.02.2021 r. została skierowana na badania lekarskie do Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w Ł..

Orzeczeniem z dnia 27.04.2021 r. Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska zaliczyła ww. od stycznia 2021 r. do trzeciej grupy inwalidztwa z ogólnego stanu zdrowia, trzeciej grupy inwalidztwa w związku ze służbą wojskową.

W rozpoznaniu odwołania od ww. orzeczenia Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska w Ł. orzeczeniem z dnia 1.06.2021 r. zaliczyła ww. od maja 2021 do trzeciej grupy inwalidztwa z ogólnego stanu zdrowia, trzeciej grupy inwalidztwa w związku ze służbą wojskową oraz trzeciej grupy inwalidztwa w związku ze służbą wojskową powstałego wskutek wypadku/ choroby z tytułu, których przysługują świadczenia odszkodowawcze.

Centralna Wojskowa Komisja Lekarska w W. po rozpatrzeniu odwołania wnioskodawczyni orzeczeniem z dnia 26.08.2021 r. uchyliła zaskarżone orzeczenie i zaliczyła wnioskodawczynię od lutego 2021 r. do drugiej grupy inwalidztwa z ogólnego stanu zdrowia, drugiej grupy inwalidztwa w związku ze służbą wojskową oraz drugiej grupy inwalidztwa w związku ze służbą wojskową powstałego wskutek wypadku /choroby, z których przysługują świadczenia odszkodowawcze. Organ rentowy podniósł, że z zawodowej służby wojskowej wnioskodawczyni została zwolniona w dniu 27.06.2016 r. Wobec powyższego skoro wnioskodawczyni nie stała się inwalidą w czasie pełnienia służby ani w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby nie posiada uprawnień do wojskowej renty inwalidzkiej.

/ decyzja k 33 akt rentowych/

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 15.11.2021 r. wniosła E. K. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, domagając się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania prawa do wojskowej renty inwalidzkiej ewentualnie uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego kosztów postępowania wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu swego stanowiska odwołująca podniosła iż powinna posiadać drugą grupę inwalidztwa od 29.01.2015 r. od dnia wypadku na poligonie w S.. Podniosła że na zwolnieniu lekarskim przebywała od 27.01.2015 do 24.05.2019 dlatego też świadectwo zakończenia służby wojskowej nie powinno wskazywać daty zakończenia służby w dniu 27.06.2016 r. Skarżąca wskazywała, że domagała się sprostowania świadectwa służby wojskowej. Podniosła, że spełnia wymogi ustawowe uprawniające ją do wojskowej renty inwalidzkiej.

/ odwołanie k. 3-5/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji. Organ wskazał iż uwzględniając okoliczności zwolnienie powódki ze służby w dniu 27.06..2016 oraz datę powstania inwalidztwa - od lutego 2021 r. ustaloną orzeczeniem (...) brak było podstaw do przyznania renty inwalidzkiej.

/odpowiedź na odwołanie – k. 90/

Na rozprawie w dniu 13.09.2023 r. poprzedzającej wydanie wyroku pełnomocnik wnioskodawczyni poparł odwołanie i wniósł o zasądzenie świadczenia od daty wypadku oraz wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych. Pełnomocnik Wojskowego Biura Emerytalnego wniósł o oddalenie odwołania.

/końcowe stanowisko procesowe stron protokół z rozprawy z dnia 13.09.2023r. 00:04:00 -00:06:12/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni E. K. urodziła się (...) Posiada stopień wojskowy szeregowej. Odbywała czynną służbę w okresie 29.06.2011 do 27.10.2011 r, 28.12.2012 do 27.06.2016 r. w tym zawodową służbę wojskową 28.12.2012 do 27.06.2016 r. Wnioskodawczyni została zwolniona ze służby wskutek upływu czasu służby określonego w kontrakcie i przeniesiona do rezerwy. Kontraktu nie przedłużano.

/ świadectwo służby z 31.10.2019 r. k. 6- 7 akt rentowych i k. 87-88/

Skarżąca nie zgadzała się ze zwolnieniem jej ze służby wojskowej i nieprzedłużaniem kontraktu. Domagała się zawarcia kolejnego kontraktu . Jej odwołanie w tym przedmiocie było dwukrotnie rozpatrywana przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. pod sygn. akt II SA/ Wa 1608/16 i (...) SA/ Wa (...). Ostatecznie żądanie E. K. w tym przedmiocie nie zostało uwzględnione. Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 23.05.2019 w sprawie sygn. akt I OSK 3914/18 oddalił skargę kasacyjną wnioskodawczyni od wyroku Sądu Administracyjnego w W. z dnia 22.05.2018 w sprawie sygn. akt II Sa/Wa 1255/17.

/ wyrok WSA w Warszawie z 8.02.2017 w sprawie sygn. akt II SA/WA 1608/16 k. 371--372 wyrok WSA w Warszawie z 22.05.2018 w sprawie (...) SA/ Wa (...) k. 375-383, Wyrok NSA z 23.05.2019 w sprawie sygn. akt I OSK 3914/18 k. 392-401/

W dniu 29.01.2015 szer. E. K. uczestniczyła w zgrupowaniu przed poligonowym odbywającym się na terenie JW. S.. Podczas przygotowania do sprawdzianu praktycznego w trakcie przestawiania armaty z położenia bojowego do marszowego ww. poczuła ból w okolicy przedramienia prawego i zgłosiła to dowódcy. WW myśląc że jest to następstwem urazu, którego poszkodowana doznała wcześniej w dniu 27.01.2015 w drodze na zgrupowanie, odsunął poszkodowaną od wykonywania zadania. Wskutek przedmiotowego wypadku ww. doznała urazu prawej ręki i przedramienia. Wypadek uznano za pozostający w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej i orzeczono uszczerbek na zdrowiu ogółem 20 %. Wnioskodawczyni pozostawała na zwolnieniu lekarskim w okresie 27.01.2015 do 24.05.2019 r.

/ protokół powypadkowy k. z 15.09.2015 k. 8-9 protokół wyjaśnień poszkodowanego k. 10, orzeczenia wydane dla celów odszkodowawczych k.5-7 akt orzeczniczo -lekarskich, zwolnieni lekarskie k. 38-84, zeznania wnioskodawczyni protokół z rozprawy z dnia 6.03.2023 00:06:07-00:14:24/

W dniu 22.02.2021 r. E. K. złożyła wniosek o skierowanie na badania przez Terenową Wojskową Komisję Lekarską w celu określenia stanu zdrowia i określenia grupy inwalidzkiej. Wnioskodawczyni złożyła wniosek dopiero w tej dacie bowiem toczyły się sprawy z jej odwołania w związku z odmową przedłużenia jej kontraktu.

/wniosek – k. 1-3 akt rentowych ora k. 4 akt orzeczniczo -lekarskich zeznania wnioskodawczyni protokół z rozprawy z dnia 6.03.2023 00:06:07-00:14:24/

Orzeczeniem z dnia 27.04.2021 r. Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska w Ł. zaliczyła ww. od stycznia 2021 r. do trzeciej grupy inwalidztwa z ogólnego stanu zdrowia, trzeciej grupy inwalidztwa w związku ze służbą wojskową, nie zaliczyła badanej do żadnej grupy inwalidztwa w związku ze służbą wojskową powstałego wskutek wypadku, chorób z tytułu których przysługuje świadczenie odszkodowawcze.

/ orzeczenie z 27.04.2021 r. k. 8 akt orzeczniczo -lekarskich i k. 11/

W rozpoznaniu odwołania od ww. orzeczenia Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska w Ł. orzeczeniem z dnia 1.06.2021 r. zaliczyła ww. od maja 2021 do trzeciej grupy inwalidztwa z ogólnego stanu zdrowia, trzeciej grupy

inwalidztwa w związku ze służbą wojskową oraz trzeciej grupy inwalidztwa w związku ze służbą wojskową powstałego wskutek wypadku/ choroby z tytułu, których przysługują świadczenia odszkodowawcze.

/ orzeczenie z 1.06.2021 r. k. 9-10 akt orzeczniczo -lekarskich/

Centralna Wojskowa Komisja Lekarska w W. po rozpatrzeniu odwołania wnioskodawczyni orzeczeniem z dnia 26.08.2021 r. uchyliła zaskarżone orzeczenie i zaliczyła wnioskodawczynię od lutego 2021 r. do drugiej grupy inwalidztwa z ogólnego stanu zdrowia, drugiej grupy inwalidztwa w związku ze służbą wojskową oraz drugiej grupy inwalidztwa w związku ze służbą wojskową powstałego wskutek wypadku /choroby, z których przysługują świadczenia odszkodowawcze.

/ orzeczenie z 26.08.2021 r. k. 12 akt orzeczniczo -lekarskich i k. 13-15/

W konsekwencji powyższego wydano zaskarżoną decyzję z dnia 1.10.2021 r. odmawiającą wnioskodawczyni prawa do renty.

/decyzja k. 33 akt rentowych/

U wnioskodawczyni ze względów ortopedycznych rozpoznaje się przewlekły pourazowy (29.01.2015) zespół bólowy z przykurczem stawów barkowego i łokciowego prawych leczonych operacyjnie: stan po dwukrotnym leczeniu operacyjnym uszkodzenia przyczepu ramiennego ścięgien mięśni prostowników przedramienia prawego drogą złuszczenia (5.06.2015) oraz rekonstrukcji drogą artroskopii stawu łokciowego prawego (17.06.2016); stan po artroskopowym uwolnieniu blizn ścięgien mięśni stożka rotatorów barku prawego (17.06.2016).

U praworęcznej wnioskodawczyni występuje przewlekły, pourazowy zespół bólowy kończyny górnej prawej z upośledzeniem funkcji barku, łokcia i ręki, z osłabieniem siły mięśniowej. Badana doznała urazu w czasie pełnienia czynności służbowych żołnierza w dn. 29.01.2015. Była leczona operacyjnie: wykonano artroskopię barku i dwukrotnie operowano staw łokciowy drogą otwartą i artroskopowo oraz wielokrotnie rehabilitacyjnie. W orzeczeniach (...) nie został uwzględniony stan całej kończyny górnej prawej.

Zgodnie z art. 20 Ustawy z 10.12.1993 r. (Dz.U z 2020 poz. 586) o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i zgodnie z definicją inwalidztwa żołnierzy całkowicie niezdolnych do służby, wnioskodawczyni jest inwalidą II grupy tj. częściowo niezdolną do pracy od daty wypadku tj. 29.01.2015 r. Inwalidztwo pozostaje w związku z wypadkiem w czasie wykonywania obowiązków służbowych. Inwalidztwo ma charakter trwały ponieważ nie ma rokowań co do odzyskania zdolności do pracy.

/ pisemna opinia biegłego ortopedy k. 352-355 dokumentacja medyczna k. 16-37, 85-86, koperta k. 100, k. 105-275, k.280, koperta k. 285, k. 291-349/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o dokumenty załączone do akt organu rentowego oraz akt sprawy w tym dokumentację medyczną oraz opinię biegłego ortopedy. W ocenie Sądu opinia biegłego ortopedy jest w pełni wiarygodna została sporządzona przez biegłego o specjalności właściwej z punktu widzenia schorzeń wnioskodawczyni jakich doznała w związku wypadkiem w okresie służby. Biegła nadto po przeanalizowaniu dokumentacji medycznej wnioskodawczyni i jej przedmiotowym badaniu w sposób wyczerpujący określiła schorzenia, jakie występują u ubezpieczonego i kompleksowo przeanalizowała ich znaczenie dla oceny inwalidztwa wnioskodawczyni, daty jej powstania w okresie istotnym z punktu widzenia możliwości nabycia przez nią uprawnień do wojskowej renty inwalidzkiej. Wydana w sprawie opinia jest logiczna, spójna i rzetelna, stanowiąc tym samym wiarygodne źródło dowodowe. Podkreślić przy tym należy, iż wskazana opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Czyniąc ustalenia Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 kpc pominął wnioski stron o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychiatry, jako zmierzające wyłącznie do przedłużania postępowania. Podnieść należy, iż już biegały

ortopeda w oparciu o dokumentację medyczną wywiad lekarski, badanie przedmiotowe sporządził kompletną opinię, w której już tylko ze względów ortopedycznych jednoznacznie stwierdził, że na skutek służby w wojsku i doznanego podczas służby wypadku, wnioskodawczyni stała się osobą niepełnosprawną w sposób trwały i określił datę powstania inwalidztwa na dzień wypadku 29.01.2015 r. Tym samym nawet jeśli wnioskodawczyni byłaby inwalidą także z innych przyczyn np. psychiatrycznych nie ma to wpływu na wynik rozstrzygnięcia. Już bowiem samo stwierdzone inwalidztwo z przyczyn ortopedycznych powstałe w okresie służby było wystarczające dla wydania orzeczenia w sprawie.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie częściowo zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 2528 t.j.), renta inwalidzka przysługuje żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej, który stał się inwalidą wskutek stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu:

- 1) w czasie pełnienia służby albo
- 2) w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby, jeżeli inwalidztwo jest następstwem urazów doznanych w czasie pełnienia służby lub chorób powstałych w tym czasie;
- 3) w ciągu 3 lat po zwolnieniu ze służby wojskowej, jeżeli inwalidztwo jest następstwem wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej albo choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej.

W myśl art. 20 ust. 1 w/w ustawy, ustala się trzy grupy inwalidztwa żołnierzy całkowicie niezdolnych do służby:

- 1) I grupę - obejmującą całkowicie niezdolnych do pracy,
- 2) II grupę - obejmującą częściowo niezdolnych do pracy,
- 3) III grupę - obejmującą zdolnych do pracy.

Ust. 2 w/w przepisu stanowi, że w zależności od przyczyny powstania inwalidztwa pozostaje ono w związku lub nie pozostaje w związku ze służbą.

W myśl ust. 3 powyższego przepisu, inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą, gdy powstało wskutek:

- 1) zranienia, kontuzji lub innych obrażeń doznanych w czasie wykonywania obowiązków służbowych;
- 2) wypadku pozostającego w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych;
- 3) chorób zakaźnych panujących w miejscu służbowego pobytu żołnierza;
- 4) chorób powstałych w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby;
- 5) chorób i schorzeń, które istniały przed powołaniem do służby, lecz uległy pogorszeniu lub ujawniły się w czasie trwania służby wskutek szczególnych właściwości lub warunków służby na określonych stanowiskach.

Zgodnie z art. 22 ust. 1 w/w ustawy, renta inwalidzka wynosi dla inwalidów zaliczonych do:

- 1) I grupy - 80 %,
- 2) II grupy - 70 %,
- 3) III grupy - 40 %

- podstawy wymiaru.

Ust. 2 w/w przepisu stanowi, że R. inwalidzką zwiększa się o 10% podstawy wymiaru inwalidom, których inwalidztwo powstało wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą lub wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami bądź warunkami tej służby, z tytułu których przysługują świadczenia odszkodowawcze.

W myśl art. 11 w/w ustawy, w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Kodeksu postępowania administracyjnego oraz przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

W oparciu o art. 12 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227), niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Ust. 2 stanowi, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Zaś w myśl ust. 3, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Na mocy art.13 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Zgodnie z art. 41 ust. 1 ustawy świadczenia pieniężne wypłaca się od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym złożono wniosek określony w art. 31 ust. 3, jeżeli prawo do tego zaopatrzenia zostało ustalone na wniosek zainteresowanego lub w którym wydano decyzję z urzędu. Świadczenia emerytalno-rentowe wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Organ rentowy związany jest złożonym wnioskiem. /Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 kwietnia 2012 r., III AUa 1359/11/

Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił E. K. prawa do wojskowej renty inwalidzkiej przyjmując na podstawie orzeczenia (...), iż jej inwalidztwo powstało od lutego 2021 r. a co za tym idzie po upływie 3 lat od daty zwolnienia jej ze służby 27.06.2016 r.

Wnioskodawczyni w procesie podnosiła, iż data zwolnienia jej ze służby została określona nieprawidłowo, jednakże jej twierdzenia w tym zakresie nie utrzymały się wobec prawomocnego orzeczenia NSA. Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 23.05.2019 w sprawie sygn. akt I OSK 3914/18 oddalił skargę kasacyjną wnioskodawczyni od wyroku Sądu Administracyjnego w W. z dnia 22.05.2018 w sprawie sygn. akt II Sa/Wa 1255/17. Ostatecznie żądanie E. K. przedłużenia zawartego z nią kontraktu nie zostało uwzględnione. Brak więc było podstaw do przyjęcia innej daty zakończenia służby niż 27.06.2016 r.

Jednakże przeprowadzone postępowanie dowodowe dało podstawy do uwzględnienia twierdzeń odwołującej co do ustalenia innej daty powstania jej inwalidztwa w związku z odbywaną służbą wojskową i doznany w jej trakcie

wypadkiem niż przyjął to organ rentowy w zaskarżonej decyzji a w konsekwencji do ustalenia jej prawa do wojskowej renty inwalidzkiej.

Z opinii biegłego ortopedy wynika iż odwołująca jest inwalidą II grupy tj. częściowo niezdolną do pracy. Inwalidztwo zgodnie z opinia biegłego powstało od daty wypadku tj. 29.01.2015 r. Inwalidztwo pozostaje w związku z wypadkiem w czasie wykonywania obowiązków służbowych. Inwalidztwo ma charakter trwały ponieważ nie ma rokowań co do odzyskania zdolności do pracy. Tym samym inwalidztwo wnioskodawczyni powstało w okresie pełnienia przez nią służby wojskowej a zatem niewątpliwie odwołująca spełnia ustawowe przesłanki prawa do renty.

Przy czym świadczenie należało przyznać ubezpieczonej z uwzględnieniem daty złożenia przez nią wniosku o świadczenie- powyższe nastąpiło 22.02.2021 r. a zatem od 1.02.2021 r., a nie jak wywodzi skarżąca od daty wypadku, z uwzględnieniem faktu iż świadectwo służby, które następnie kwestionowała w procesach przed sądem otrzymała 31.10.2019 r.

Jeszcze raz wskazać należy świadczenia wypłaca się, poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Nie wypłaca się świadczeń z wyrównaniem za czas od nabycia do nich prawa in abstracto, bez względu na to, czy niezłożenie wniosku spowodowane było brakiem staranności w prowadzeniu własnych spraw czy też innymi okolicznościami w tym niezależnymi od wnioskodawcy np. brakiem stosownej wiedzy /III AUa 1642/16 - wyrok SA Łódź z dnia 26-10-2017/. W orzecznictwie przyjmuje się też, że przyczyny opóźnionego złożenia przez stronę wniosku o świadczenie lub jego przeliczenie pozostają bez znaczenia dla ustalenia daty, od której świadczenie przysługuje. Decydujący jest sam moment złożenia wniosku do organu rentowego. Jeśli natomiast ubezpieczony uważa, że z powodu działań innego podmiotu wyrządzona została mu szkoda majątkowa, może wystąpić ze stosownym roszczeniem odszkodowawczym skierowanym przeciwko temu podmiotowi i opartym na odpowiedniej podstawie prawnej. /III AUa 1219/16 - postanowienie SA Lublin z dnia 27-04-2017/. Brak więc było podstaw do uwzględnienia roszczeń wnioskodawczyni w tym zakresie.

Przy tym wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, zwłaszcza, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa. / Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 marca 2018 r., III AUa 477/17/

Organ rentowy ponosi odpowiedzialność za odmowę przyznania świadczenia, jeżeli niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające nabycie prawa zostały ustalone w postępowaniu przed tym organem, a odmowa przyznania świadczenia jest wynikiem błędu w wykładni lub zastosowaniu prawa materialnego./Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 listopada 2020 r., II UK 244/19/

Jeżeli organ rentowy w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych nie wypłacił należnego świadczenia, to na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych konieczne okazało się zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego odsetek w wysokości określonej w tym przepisie. /Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim - VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 grudnia 2021 r., VI U 900/21/.

Mając na względzie powyższe Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. przyznał ubezpieczonej prawo do wojskowej renty inwalidzkiej II grupy inwalidów w związku z wypadkiem w czasie wykonywania obowiązków służbowych na stałe od 1.02.2021 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1.11.2021 r. ustalając odpowiedzialność organu rentowego za opóźnienie w wypłacie świadczenia. W pozostałym zakresie odwołanie na podstawie art. 477¹⁴§ 1 kpc jako bezzasadne oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., w zw § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 z późn. zm.) mając na uwadze wynik przedmiotowego procesu.

J.L.